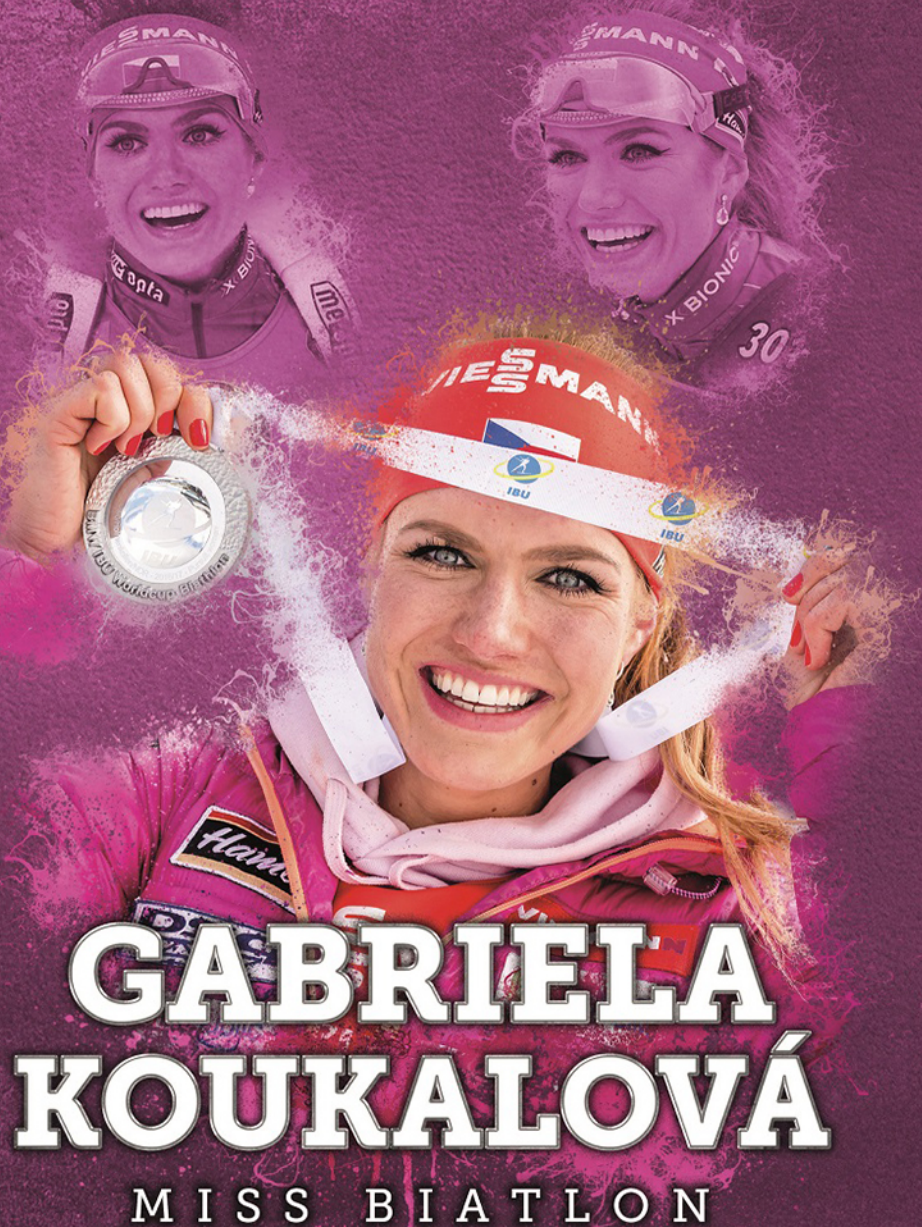

Roman Smutný

**GABRIELA
KOUKALOVÁ**

MISS BIATLON

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Gabriela Koukalová

miss biatlon

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz
www.albatrosmedia.c

NAKLADATELSTVÍ

Roman Smutný

Gabriela Koukalová miss biatlon e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROMAN SMUTNÝ

GABRIELA
KOUKALOVÁ

MISS BIATLON

OBSAH

KAPITOLA 1

KAPITOLA 2

KAPITOLA 3

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

KAPITOLA 12

KAPITOLA 13

KAPITOLA 14

KAPITOLA 15

KAPITOLA 16

KAPITOLA 17

KAPITOLA 18

KAPITOLA 19

PRAMENY A LITERATURA

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

KAPITOLA 1

V MALÉM MĚSTEČKU JÍLOVÉ U PRAHY žije pětiletá holčička Anička. Se svými rodiči bydlí v pěkném domečku, u kterého je zahrada. Není to zahrada obyčejná. Je zvláštní tím, že když na ní chtějí rodiče Aničky něco vypěstovat, dá jim to pěkně zabrat. Půda je totiž skutečně, jak název městečka napovídá, jílovitá, tudíž velmi nevhodná k tomu, aby v ní rostlo cokoliv, co lidé běžně na zahrádkách sázejí. Když tááínek Aničky letos na jaře sázel malé ovocné stromky a kopal pro ně díru, narazil v několika případech na skálu, takže musel pokoušet štěstí o kus dál. Když se mu to konečně podařilo, nasypal do vyhloubené jámy půdu vhodnou pro mladé stromky a teprve do ní zasadil

slabounké výhonky, ze kterých, jak Aničce řekl její dědeček, než se vdá, vyroste třešeň, o kus dál hruška a na protější straně dvě jabloně. Aniččina zahrada teď ale odpočívá pod tlustou peřinou sněhu. Je prosinec a za týden budou Vánoce. Abyste rozuměli, Anička, stejně jako její zahrádka, taky není obyčejná. Je na svůj věk velmi chytrá, vnímavá a učenlivá. Kromě toho, že se už moc těší na Ježíška, sleduje se svými rodiči víkend co víkend biatlon. Sleduje, to není to nejvhodnější slovo. Anička doslova hltá každý závod, ve kterém startuje její oblíbená královna s lyžemi na nohou a s puškou na zádech Gabriela Koukalová. Anička jí ale neřekne jinak než Gabča. Vždycky se už v pátek večer ptá, kdy Gabča ráno pojede. Tatínek rozklikne internet, mrkne se do programu a řekne své dceři, že závod začne v devět hodin ráno. Anička si tedy nařídí svůj budík ve tvaru Hello Kitty, aby nezaspala, a protože už se tak moc těší na ráno, jde dnes výjimečně spát sama od sebe, aniž by ji rodiče museli do postele popohánět. Je sobota ráno, všichni ještě spí a vychutnávají si, že nemusejí vstávat, ale v Aniččině růžovobílém království se rozdrnčí budík. Pětiletá fanyнка královny bílé stopy

vyskočí z vyhráté postele a pádí do koupelny, aby si stihla uplést cop, přesně takový, s jakým velmi často závodí Gabča. Uplynou necelé dvě hodiny a Anička už dychtivě sedí před televizní obrazovkou vedle svého táty usrkávajícího ranní kávu.

„Tati, dívej, už tam jsou vlajky, já ti budu říkat, která je čím,“ vykřikne Anička a běží blíž k televizi. Svým malým ukazováčkem s přehledem odhalí Rusko, Francii, Rakousko, Německo, ale třeba i Norsko nebo Finsko. Táta nevěří vlastním očím a hlavně uším.

„Ty jsi Aničku učila poznávat vlajky?“ zpovídá svou ženu, která přichází s upečeným jablečným závinem na podnosu.

„Ne, proč?“ nechápe Aniččina maminka.

„Já jsem se je naučila sama,“ chlubí se Anička svým překvapeným rodičům. To už ale začíná další díl světového poháru a na trať vjíždí Gabriela Koukalová. Pro Aničku začíná rovněž sportovní klání. Pokud by totiž někdo chtěl spočítat, kolikrát během přenosu vyběhne ze sedačky k televizi, aby svou favoritku podpořila hlasitým fanděním, asi by se nedopočítal. Anička je u vytržení. Jeden by řekl, že chce snad skrz obrazovku skočit na trať za Gabčou.

Samotní rodiče nevědí, co je baví víc. Jestli závod, nebo fandění jejich malé dcerky, která každou střelu prožívá, jako by šlo o život. Křičí, gestikuluje, komentuje, zakrývá si oči, skáče radostí, a když Gabča trefí terče bez jediné chyby, rozběhne se a skočí tatínkovi do náruče, čímž ho zamáčkne hluboko do sedačky. Blíží se závěr závodu.

„Jede, jede, jede krásně. Pojď Gábi, pojď, už budeš v cíli,“ klečí Anička před televizí, z nervozity si cumlá oba palce a tlačí očima svou favoritku do finišu.

Na jiném místě České republiky, v kraji rovinaté Hané, která je tak rovná, že pokud se nechce milovníkům lyžování cestovat, mohou ve své domovině vyrazit tak akorát na běžky, žije sedmiletý Vláša. Také on propadl kouzlu biatlonové gepardice s jiskřičkami v očích a s uhrančivým úsměvem, ovšem nejen on, ale i celá jeho rodina, tedy i Vlášovi rodiče, sestřička Tereška a babička s dědou. Nikdo z nich ještě nedávno nevěděl, co to vlastně biatlon je. Jenže potom jednou přišel Vlášův děda s nápadem, ať si všichni místo tradičního fotbalu pustí biatlon.

„Fotbal je dobrej, ale biatlon je lepší. Tam se furt něco děje. A závodí tam neuvěřitelně krásná kočka. Jmenuje se Gabriela Koukalová,“ navnadil děda celou rodinu a od té doby se sledování tohoto sportu stalo pro všechny její členy skoro každý víkend od listopadu do března společným rituálem. Vláda se také už nemohl dočkat prvního sněhu. Když konečně napadl dva dny po svatém Martinu, tedy v polovině listopadu, obul nové lyže, tedy spíš běžky, které si přál k narozeninám, a přes záda si přehodil batoh, ze kterého vykukovala věrná kopie malorážky, z jaké střílí Gabča. Tu Vládovi vyřezal ze dřeva šikovný děda a kutil v jedné osobě. Takto vystrojen začal Vláda brázdit zasněženou louku za domem, až mu musela maminka, která na něj dohlížela z okna kuchyně, domluvit, aby nejezdil mimo prostor, kam dohlédne.

Zlatá neděle, poslední neděle před Štědrým dnem, byla toho památného roku 2016 v České republice skutečně zlatá. Vrcholil právě Světový pohár v biatlonu v Novém Městě na Moravě, kam během čtyř dnů dorazilo 123 500 fanoušků. Už tento fakt je takřka neuvěřitelný. Biatlon, sport, který ještě před pár lety sledovala hrstka

nadšenců, nyní mnohonásobně předčil svou popularitou národní sporty fotbal a hokej. Obří zásluhu na tom má Gabriela Koukalová. Charizmatická sedmadvacetiletá rodačka z Jablonce nad Nisou tohoto magického dne 18. 12. 2016 vítězí v závodě s hromadným startem a způsobuje, že nejen Aniččina a Vlášková rodina propuká v euforii, ale spolu s nimi mají předčasné Vánoce miliony Čechů. Radost zaplavuje mladé i staré, kluky i holky, bohaté i chudé, sportovce i ty, kteří pohybovým aktivitám neholdují. V rodinách se připaluje cukroví, ale hospodyňkám to tentokrát nevadí. Šampaňské nakoupené na vánoční svátky se v mnoha domácnostech Štědrého dne nedožije. Lidé slaví při pohledu na Gabrielu, která prostřednictvím televizních kamer posílá pusy do všech koutů republiky, se slzami v očích se omotává českou vlajkou a objímá se se svou maminkou.

„Je to můj nejemotivnější zážitek v kariéře,“ sdělí národu krátce po dechberoucím finiši své pocity a ten o ní mluví jako o Jágrovi v sukních. Po delší době českým národem jede vlna nadšení a předvánoční atmosféra tomu jen pomáhá. Kdo je vlastně Gabriela Koukalová? Jak dokázala, že jí národ leží u nohou? A jaká byla

její cesta až na samotný vrchol? Byla rozhodně zajímavá a několikrát to vypadalo, že je všemu konec a žádný vrchol nikdy nepřijde. Příběh Gabriely v sobě ukrývá poselství mimo jiné i o tom, že se člověk nemá nikdy vzdávat. I to je jeden z důvodů, proč ji český lid miluje. Dává lidem nejen radost, ale i naději.

KAPITOLA 2

V KOPCOVITÉM TERÉNU krásných, ale drsných Jizerských hor se v údolí řeky Nisy rozprostírá město Jablonec nad Nisou. Pověst praví, že původně byl Jablonec založen u hostince na křižovatce obchodních cest, které využívali místní horalé, aby do německých zemí, ale i do českého vnitrozemí vyváželi své výrobky a domů přiváželi peníze pro své ženy a děti. U tohoto hostince měla stávat jabloň a odtud se vzalo jméno Jablonec. Jenže kdoví, jak to bylo doopravdy? Co ale víme určitě, je fakt, že přibližně před sedmi sty lety zde byl postaven kostel pojmenovaný po svaté Anně, babičce Ježíše Krista. Jeden z nejchytřejších místních, který měl tu výsadu, že uměl psát, šel a zapsal

tuto slavnou událost do kroniky. Od této doby, od roku 1356, mluvíme o Jablonci, ovšem v té době se tomuto místu říkalo německy Gablonz. Chaloupek a chalup přibývalo jako hub v okolních lesích a Jablonečtí snili o tom, že postaví město, které bude krásnou vstupní bránou do pohorí, jež nese jméno po řece Jizeře. Tyto sny místních šikovných lidí bohužel netrvaly dlouho. V roce 1469 byl Jablonec vypálen. Místní se ale nevzdali a začali svůj sen, město pojmenované po oblíbeném ovoci, budovat na druhý pokus. Když se to v Jablonci opět začínalo hemžit lidmi a novými staveními a město kvetlo díky výrobě skla, přišla pohroma ještě větší než ta předchozí. Evropu opanovala válka, která trvala dlouhých třicet let a její důsledky dopadly jako boží rána i na Jablonec. V roce 1643 byl již podruhé vypálen. Myslíte, že tentokrát zůstali Jablonečtí na kolenou? Ale kdepak! Lidé v tomto severočeském drsném kraji jsou tvrdí a jen tak něco je nepoloží. Pustili se znovu do práce a jako každý, kdo statečně bojuje s nepřízní osudu, byli odměněni. Tedy ne přímo oni, nýbrž jejich vnuci a pravnuci, ale tak už to na světě chodí. V 80. letech 19. století, v době, kdy obyvatelé českých zemí poprvé

spatřují elektrickou žárovku a radují se z otevření Národního divadla, stává se z Jablonce světově známý výrobce skla a bižuterie. I díky železnici se výrobky místních snaživých a houževnatých lidí dostávají doslova do celého světa. Skleněné výrobky, ale i kovové či skleněné oděvní doplňky a ozdoby, které denně vlaky odvázejí k prodeji budoucím majitelům, jsou zároveň i poselstvím o tom, že má smysl překonávat i ty nejtěžší překážky a že nic není předem ztracené. Jablonec, město, které dvakrát vstalo z popela, svůj boj vyhrálo, a navíc dokázalo neuvěřitelné. Díky jeho sklu a bižuterii se o něm začalo mluvit v městech mnohem větších a slavnějších, a to jak v Evropě, tak třeba v zemi netušených možností za velkou louží.

I stalo se, že v tomto městě, po staletí spojeném s lidmi pracovitými, neporazitelnými a šikovnými, v městě, jehož symbolem je hustá sněhová pokrývka, v městě proslaveném mimo jiné blyštivými náušnicemi, přivedla prvního listopadového dne roku 1989 paní Gabriela Soukalová na svět dcerušku, které dala jméno po sobě. Je možné, že život člověka ovlivňuje místo, do kterého se narodí? Dost možná, koneckonců, budoucnost to ukáže. Co je ale jisté,

je skutečnost, že osud každého z nás závisí na tom, jaké má rodiče. Rodiče malé Gábinky, Gabriela a Karel Soukalovi, zasvětili oba svůj život sportu, konkrétně lyžování a biatlonu. Maminka Gabriela je držitelkou stříbrné medaile ze zimních olympijských her, které se v únoru 1984 konaly v srbském Sarajevu. Ve štafetovém závodě běžkařek tehdy dokázaly čtyři ženy, mezi nimiž byla i paní Gabriela, zajistit Československu druhou nejvyšší pozici na stupních vítězů a vklínit tak svou zemi mezi lyžařské velmoci, jakými bylo první Norsko a třetí Finsko. Po skončení kariéry se stala trenérkou lyžování a biatlonu a v této pozici působila i na jabloneckém Gymnáziu Dr. Antona Randy stejně jako její muž a nyní hrdý tatínek, pan Karel Soukal. Gábinka si od narození mohla užívat pozornosti ze strany hned čtyř sourozenců. Tatínek Karel totiž do manželství s paní Gabrielou vstoupil se třemi dětmi a jeho nastávající žena v té době už měla také dítě z prvního manželství. Byly to sudičky, které narozenému děťátku naplánovaly, co je na jeho životní cestě potká, anebo byla i malá Gabča pověstným jablkem, které v Jablonci nepadlo daleko od stromu? Ať už to je jakkoliv,